

Arrest

nr. 174 046 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in, waarbij zij verklaart op 18 maart 2016 het Rijk te zijn binnengekomen.

Na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag in Duitsland had ingediend, verzocht de verwerende partij de Duitse autoriteiten op 13 april 2016, gelet op de bepalingen van artikel 18, § 1, b, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-verordening), om de terugname van de verzoekende partij.

Via een op 22 april 2016 gedateerd schrijven deelden de Duitse autoriteiten de verwerende partij mee het terugnameverzoek van 13 april 2016 in te willigen op basis van artikel 18, § 1, b, van de Dublin-III-verordening.

Op 3 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekende partij op 3 mei 2016 ter kennis werd gebracht, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : M. [...]
voornaam : B. [...]
geboortedatum : 01.08.1985
geboorteplaats : Jinderes
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 04.04.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn militair boekje en familieboekje voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 03.02.2016 asiel vroeg in Duitsland. De betrokkene, van Syrische nationaliteit, werd gehoord op 11.04.2016 en verklaarde dat hij Syrië in juli 2013 verliet om naar Turkije te reizen en daar ongeveer 23 dagen te verblijven, 220 dagen in Istanbul en 3 dagen in Edirne. Hij gaf aan vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te hebben betreden om er ongeveer 2 maanden te verblijven, waarvan 1,5 maand in Athene en 1 week in Kreta. De betrokkene gaf aan daarna naar Italië te zijn gereisd om daar 2 dagen in Milan te verblijven en vervolgens via Frankrijk naar Duitsland te reizen en daar 1,5 jaar te verblijven. Daar diende de betrokkene op 22.10.2013 een eerste keer een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag afgewezen werd en hij gerepatrieerd werd naar Italië. Hij verklaarde na 5 dagen naar Duitsland te zijn teruggekeerd om er ongeveer 1 jaar en 1 maand te verblijven. Daar diende de betrokkene op 03.02.2016 een nieuwe asielaanvraag in. De betrokkene gaf aan daarna te zijn doorgereisd naar België om er op 18.03.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 04.04.2016 een nieuwe asielaanvraag in.

Op 13.04.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 22.04.2016 met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat het de mensenrechten respecteert en omdat hij er familie zou hebben. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat hij denkt dat ze hem er niet zullen ontvangen omdat ze hem zullen terugsturen naar Italië. Niettemin gaf de betrokkene aan dat hij tijdens zijn verblijf in Duitsland goed behandeld werd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de

asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde verschillende in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Hij gaf aan dat 3 familieleden zich in België bevinden. De betrokkene maakte gewag van 2 nichten die een procedure in België zouden hebben lopen en van een ander familielid - Mohammad Jihan genaamd - waarvan hij niet kon aangeven welke de familieband is. Daarnaast maakte de betrokkene gewag van familieleden in het Verenigd Koninkrijk, Duitsland en Denemarken.

Betreffende het verblijf in België van 2 nichten van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende nichten van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16, 17 en 17- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16 bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat de in België verblijvende nichten van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied vallen, wat tot gevolg heeft dat ook bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dienaangaande dat hij in Duitsland goed behandeld werd, maar schrik heeft dat men hem terug zal sturen naar Italië.

Vooreerst wensen we op te merken dat negatieve beslissingen onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Daarnaast merken we op dat de Duitse instanties op 22.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene dat hij gehoorproblemen ondervindt en daarom een hoorapparaat draagt. Hij gaf aan ook maagproblemen te ondervinden en last te hebben van het zuur. Hij gaf aan daarvoor momenteel niet in behandeling te zijn. Hij gaf aan dat er wel een kleine medische ingreep nodig zou zijn. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op, daar de verzoekende partij op 2 juni 2016 werd overgedragen aan Duitsland. Volgens de verwerende partij zou de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure de Dublin-III-Verordening van toepassing is, nu zowel het beschermingsverzoek in België als het overnameverzoek aan Duitsland dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, aangezien zij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de Vreemdelingenwet.

Artikel 29, 3, van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2, van de Dublin-III-Verordening bepaalt: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder niet kan worden gevolgd als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“3.2. De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel.

Verwerende partij oordeelt dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 iuncto de artikelen 3(2), j° en 18(1)b van voormelde Verordening.

Zij meent dat de “verantwoordelijke lidstaat” aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl de persoonlijke ervaring van verzoekende partij aantoont dat Duitsland verzoekende partij terugstuurt naar Italië waar zij omwille van de materiële onmogelijkheid van Italië haar asielaanvraag niet

gerechtvaardigd zal zien (zie stuk nr. 3; ECRE, "Italy must improve reception and protection for asylum seekers particularly for children", Ecre Weekly Bullitin 19 January 2016", p. 10; Ministero dell'Interno, "Il sistema di accoglienza oggi: un rapporto qualificato e aggiornato su aspetti, procedure et problemi, 21 oktober 2015; AIDA, "Country Report – Italy"). Hierdoor zal verzoekende partij geen asiel overeenkomstig de Europeesrechtelijke minimum standaarden kunnen aanvragen. Anderzijds staat vast dat Afghanistan geen veilig land is (zie stuk nr. 4).

Rekening houdende met de voormelde rapportering waarvan zij niet onwetend kan minstens mag zijn diende verwerende partij dit zeker te onderzoeken. Het recht op asiel is onlosmakelijk en direct verbonden met het absoluut grondrecht op een menswaardig leven. Verwerende partij dient zich van elke beslissing te onthouden die ertoe leidt dat deze fundamentele bescherming van verzoeker onder de hardheidsdrempel gaat waardoor haar leven mensonwaardig wordt. De bewijslast rust hiervan op de schouders van verwerende partij (EHRM 23 maart 2016 nr. 43611/11, F.G. vs. Zweden).

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid dat verwerende partij al dan niet rekening heeft gehouden met de voormelde recente elementen (R.v.V. 27 oktober 2014, nr. 132232).

Bij gebrek aan zekerheid over de behandeling van de asielaanvraag bestaat zoals aangetoond het reële risico op refoulement.

Verwerende partij gaat enkel uit van een loutere veronderstelling zonder nader onderzoek aangekleed in stereotype bewoordingen en formules die in elke Dublin beslissing terugkeren en hierdoor elk gebrek van individueel onderzoek van de aanvraag van betrokkene aantoon. Verwerende partij voert achteraf ook geen enkele feedback uit om te weten of haar veronderstellingen bewaarheid worden.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en door de actualiteit achterhaalde bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

In casu had verwerende partij rekening moeten met de meest actuele bronnen zoals geciteerd en aan onderhavig verzoekschrift toegevoegd die haar geciteerde bronnen kennelijk achterhaald maken zoniet in hoofde van verwerende partij een selectief karakter geven.

Verzoekende partij toont hoger aan dat de behandeling van haar asielaanvraag niet gegarandeerd is waardoor haar fundamenteel recht op internationale bescherming tot garantie van haar recht op een menswaardig leven wordt geschonden en voldoet hiermee aan haar bewijsplicht.

Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij het risico loopt te worden teruggestuurd naar Italië.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat:

- blijkens de vermelding in Eurodac verzoekende partij op 13.02.2016 een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland,*
- om die reden een verzoek tot terugname in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening werd gericht aan de Duitse autoriteiten,*
- Duitsland het verzoek tot terugname in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening ook heeft aanvaard.*

Zulks wordt ook expliciet gemotiveerd in de bestreden beslissing;

Voormeld artikel 18.1.b luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) (...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;” (markering toegevoegd)

Daarenboven stipuleert artikel 18.2, eerste lid, van de Dublin III Verordening het volgende:

“2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij haar beschouwingen elke grondslag missen, gelet op de uitdrukkelijke bepalingen van de Dublin III Verordening.

Zie ook:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij onder artikel 12 (4) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten zal kunnen indienen. De verzoekende partij levert op het eerste gezicht geen beging van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Spanje, het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 143.052 dd. 13.04.2015)

Verzoekende partij haar betoog gaat volledig voorbij aan de bepalingen van de Dublin III Verordening, waarnaar ook expliciet verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Een schending van artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet worden weerhouden.

Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele manier; zij gaat hier niet eens op in.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt, heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Duitsland.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zijzelf tijdens haar verblijf in Duitsland het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de Duitse instanties.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de verzoekende partij goed werd behandeld in Duitsland, maar vreest te worden teruggestuurd naar Italië.

Deze vrees wordt op geen enkele wijze gestaafd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft opgemerkt dat de loutere wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende is. terwijl tijdens het verhoor duidelijk geen gewag werd gemaakt van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens het verblijf in Duitsland.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Duitsland. Verzoekende partij beperkte zich tot het uiten van louter vage beweringen.

Verzoekende partij heeft geen enkel bewijs van zijn beweringen.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Duitsland slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Er kan vervolgens ook geen schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van haar leven tot gevolg zal hebben. Er is geen schending van artikel 2 EVRM.

In de mate dat verzoekende partij verder beweert dat de bestreden beslissing is aangekleed in stereotiepe bewoordingen, merkt verweerder op dat voormelde kritiek van verzoekende partij geenszins ernstig is. Verzoekende partij kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat in de bestreden beslissing geenszins rekening zou gehouden zijn met haar specifieke situatie.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de Belgische autoriteiten verplicht zijn om haar recht op asiel te garanderen door haar asielaanvraag zelf te behandelen, laat verweerder gelden dat uit het voorgaande afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en binnen de haar toebedeelde bevoegdheid, heeft besloten tot beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), nu de Duitse autoriteiten bevoegd zijn om de asielaanvraag van verzoekende partij te behandelen in toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III verordening.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke gevallen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend in België. De verwerende partij heeft evenwel geen standpunt ingenomen omtrent de vraag of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij heeft slechts aangegeven dat, met toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, de Noorse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers vraag tot toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland en dat de Duitse autoriteiten, die reeds een terugnameverzoek inwilligden, om die reden en overeenkomstig artikel 18, § 1, b, van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Er wordt tevens uitvoerig

uiteengezet op basis van welke vaststellingen werd besloten dat de rechten van de verzoekende partij gegarandeerd zijn en er wordt nader ingegaan op de individuele situatie van de verzoekende partij. Deze motivering kan niet worden afgedaan als een standaardmotivering. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de Duitse autoriteiten bij schrijven van 22 april 2016 aan verweerder hebben meegedeeld dat zij het terugnameverzoek inwilligen, gelet op artikel 18, § 1, b, van de Dublin-III-Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

De Duitse autoriteiten hebben derhalve aangegeven dat de asielaanvraag in Duitsland reeds in behandeling is. Bijgevolg blijkt geenszins dat de Duitse autoriteiten de bedoeling hebben om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij door te schuiven naar een ander land, alwaar de rechten van de verzoekende partij, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van het EVRM en in de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten, zouden worden miskend. Verzoekers beschouwingen omtrent de situatie van asielzoekers in andere landen dan Duitsland zijn bijgevolg niet dienend.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat Afghanistan geen veilig land is en hierover een artikel aan haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat zij naar Afghanistan zal teruggestuurd worden zonder dat haar asielaanvraag door Duitsland onderzocht wordt.

De stelling van de verzoekende partij dat het risico bestaat dat de Duitse autoriteiten de verantwoordelijkheid voor het inhoudelijk onderzoek van haar asielaanvraag niet zullen opnemen en haar zullen doorsturen naar een ander land om dit onderzoek te doen, blijkt niet uit de aan de Raad voorgelegde stukken.

De verzoekende partij kan, gezien voorgaande vaststelling, niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen de door haar in haar verzoekschrift aangevoerde bepalingen van het EVRM en van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden en door geen rekening te houden met een eventuele doorverwijzing naar een ander land het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Het enig middel is in haar geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS